

GISELA POU: **Soroll de fons**. Eliseu Climent, editor. Narratives 3 i 4. València, 1990

Soroll de fons és el primer llibre d'aquesta jove escriptora castellarenca que s'estrena com autora en solitari en el món de la literatura de gènere narratiu.

La seva obra ens presenta un jurat literari en el moment de valorar la qualitat de les obres presentades a concurs i decidir per unanimitat quina és l'obra guanyadora. Segons el parer unànime del jurat, un dels originals surt escollit com el guanyador, però la decisió xoca frontalment amb la d'Helena Bruix i Maiol, autoritat màxima dins el jurat del premi novel·lístic.

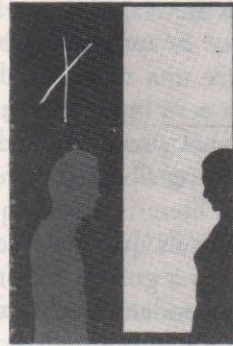
L'orgull i la personalitat d'Helena li fan desestimar l'obra perquè és un reflex fidel de l'aventura amorosa que visqué amb un jove catedràtic d'institut, en David Cabanes, que al final és el guanyador del premi literari amb la seva novel·la *La fotesa d'un record*.

Soroll de fons resulta interessant per tres coses. En primer lloc perquè la nostra autora amb la seva obra fa literatura dins de la mateixa literatura. És a dir, ens parla d'una obra literària, *La fotesa d'un record*, estretament lligada amb la vida íntima de la nostra protagonista i amb la trama de l'obra a més de citarnos determinats paràgrafs de la mateixa.

En segon lloc, l'obra de la Gisela Pou porta un missatge en el seu rerefons: que el lector (quan llegeixi) i principalment les persones, siguem **prou** hàbils com per separar clarament el que és literatura del que és la realitat, és a dir, la ficció de la vida. I d'això n'és un clar exemple la nostra protagonista, l'Helena, que davant *La fotesa d'un record*, que explica un tros de la seva vida, no sap deslligar-se de la ficció, d'un munt de vivències vistes per uns ulls diferents als seus i plenes d'alteracions com passa amb els mateixos personatges: Helena i Alícia són la mateixa persona, només que una és real i l'altra viu en la literatura.

Tots els indicis indiquen que David n'és l'autor i el llibre és fruit de les

SOROLL DE FONTS GISELA POU

NARRATIVES 314

Portada de la novel·la
Soroll de fons, de Gisela Pou

vivències passades amb Helena, la qual jura fer els possibles i els impossibles perquè l'obra no arribi a ser publicada.

La ficció literària obsessiona tant Helena que no pot deixar de pensar que si la novel·la guanya el premi Cleis, sortirà a la llum pública una obra que explica l'idil·li amorós que un dia mantingué la millor escriptora del país amb un pobre professor d'institut. La seva obcecació li fa negar l'evident qualitat de l'obra i tot i sentir-se despullada d'arguments davant Cristina, la més ferma defensora de l'obra de tots els membres que formen el jurat qualificador, s'entossudeix a qualificar-la de mediocre.

En definitiva, Helena es troba davant una obra que la condueix a un enforcall: què és aparent i què no ho és? Aquest dilema sosté la nostra protagonista sobre una nebulosa de reflexions constants amb els rerefons de veure violada la seva intimitat i amb la por que els lectors d'aquesta obra vegin, un cop publicada, com és Helena Bruix en realitat.

I en tercer lloc, l'obra reflecteix les petites intrigues personals que envolten els premis literaris, des d'aquell personatge que s'ha llegit uns quants originals d'entre tots els que es presenten a concurs, passant pel que ha promès ajudar un amic seu a guanyar el premi i acabant pels que porten la veu cantant en el jurat i que poden adquirir un protagonisme insospitat.

Així doncs, l'obra de la Gisela Pou ens presenta una història ben estructurada en un context ben original fruit d'una intel·ligent i singular barreja entre el caràcter reflexiu, serè i proterviós de la protagonista i el caràcter enigmàtic d'un magnífic original del qual a poc a poc anem descobrint l'autor.

Tot plegat confegeix una obra de ritme ràpid i fàcil de llegir on l'autora es pren la llicència d'opinar, entre altres idees, sobre el lector, el bon novel·lista o àdhuc la manera com jutjar la qualitat d'una obra literària.

Soroll de fons té tots aquests i d'altres atractius que hom, en posteriors lectures de l'obra, anirà descobrint de mica en mica.

Jordi Comasòlives i Tantiña
Estudiant de Filologia catalana